

I sin oprindelige form havde forslaget følgende ordlyd:

„Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af diplomatisk forbindelse med fem regeringer.

Folketinget opfordrer regeringen til at tage skridt til oprettelse af diplomatisk forbindelse mellem Danmark og følgende regeringer:

- 1) Regeringen i Den demokratiske Republik Vietnam (Nordvietnam).
- 2) Regeringen i Den folkedemokratiske Republik Korea (Nordkorea).
- 3) Regeringen i Den tyske demokratiske Republik (Østtyskland).
- 4) Republikken Biafras regering.
- 5) Den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam.

Folketinget opfordrer endvidere regeringen til at afbryde den diplomatiske forbindelse med den såkaldte regering i Saigon og at træffe aftale med en anden regering om varetagelse af danske konsulære opgaver i det pågældende område.“

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen (SF)) bemærkede i sin fremsættelse bl. a., at forslaget var båret af en helhedsbetragtning vedrørende dansk udenrigspolitik. Denne måtte bygge på de givne realiteter, som den havde gjort før den kolde krig. Den burde endvidere tjene til at fremme afspænding i verden. Dette kunne den imidlertid ikke, hvis den fornægtede realiteterne, hvilket man gjorde ved at nægte at anerkende regeringer, som faktisk og ubestrideligt udøvede regeringsmagt og autoritet i deres lande.

Aksel Larsen understregede, at forslaget var ment som en helhed, men hvis det ikke som helhed kunne opnå tingets godkendelse, håbede han, at enkelte dele kunne samle flertal.

Ved 1. behandling udtalte *udenrigsministeren*, at regeringen ikke kunne acceptere forslaget. Han kunne henvise til, at de enkelte punkter i forslaget ved mange andre lejligheder havde været grundigt debatteret i tinget, uden at det havde givet anledning til ændringer i vor udenrigspolitik. Ministeren imødegik de enkelte punkter i forslaget.

Per Hækkerup (S) var af den opfattelse, at regeringen i Nordvietnam opfyldte de almindelige folkeretlige betingelser for en anerkendelse, og kunne ikke se, at der i øvrigt skulle foreligge politiske forhold af en sådan uafklaret karakter, at man ikke skulle kunne skride til en sådan anerkendelse. Han fandt det altså rigtigt, at Danmark nu foretog en sådan anerkendelse.

Hvad angik forslagets øvrige punkter, kunne socialdemokratiet ikke give tilslutning, og han redegjorde nærmere for grundene hertil.

Såvel *Poul Schlüter (KF)* som *Per Federspiel (V)* måtte afvise alle punkter i forslaget. Det samme gjorde *Stinus (RV)*, som efter at have gennemgået de enkelte punkter i forslaget, tilføjede, at det radi-